

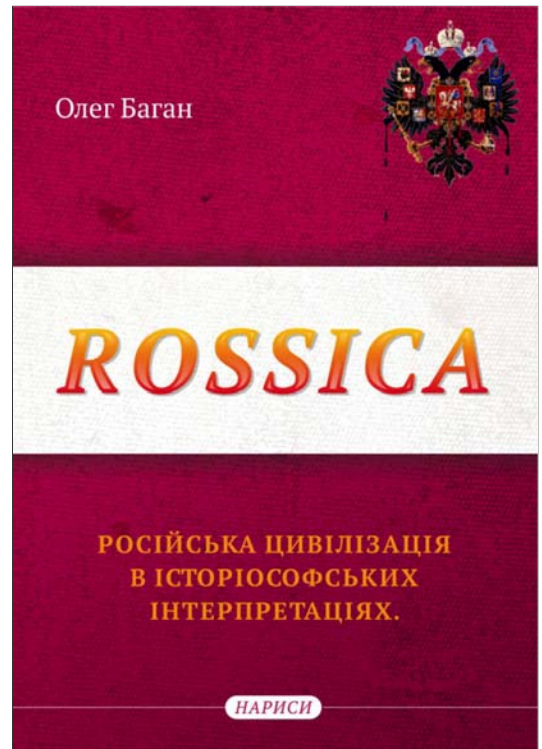
ОЛЕГ БАГАН – ЛАУРЕАТ ПРЕМІЇ ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА У ГАЛУЗІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Відомий український науковець і публіцист відзначений в номінації «За крашу публікацію в друкованих ЗМІ» за статтю «Російське чорносоптенство як джерело європейського фашизму» (журнал «Універсум», 2022 р., №5-6). Того ж року стаття увійшла до книги Олега Багана «Rossica: Російська цивілізація в історіософських інтерпретаціях» (Тернопіль:

ко і теперішнє становище нації» (1991), «Українська Понтида: Геополітичні виміри сучасної України» (2002), «Ідея і чин Ярослава Стецька» (2008), «Актуальна націософія: теоретичні, культурологічні, націософські, геополітичні аспекти» (2015), «Історіософські есе» (2021), «Rossica: Російська цивілізація в історіософських інтерпретаціях» (2022).

У 2012 р. О.Баган став лауреатом премії Львівської обласної ради ім. С.Бандери в номінації «За громадянську активність»; у 2023-у був відзначений премією ім. Івана Огієнка (Митрополита Іларіона) за наукову творчість.

Крила, 2022), у якій різноаспектно й гостро осмислено складні нурти російського імперіалізму та шовінізму.

Премія ім. І.Франка від Держкомтелерадіо України присуджується щорічно в 4-ох номінаціях шляхом відкритого голосування. Журі очолює Голова Держкомтелерадіо України **Олег Наливайко**.

Олег Баган – літературознавець, есеїст-культуролог, політолог, видавець (упорядкував понад 30 книг української класики), Заслужений працівник освіти України, доцент Дрогобицького державного педагогічного університету ім. І.Франка; автор 13-ти книг, серед них збірок політологічної, націософської, культурологічної та історіософської публіцистики «Іван Фран-

УКРАЇНА МОГЛА Б ВІДЗНАЧАТИ 9 ТРАВНЯ

Поясню одразу: я не про міфічну сталінську дату. Адже відомо, Акт про капітуляцію німецьких збройних сил начальника оперативного командування вермахту Альфред Йодль підписав о 03.41 7 травня 1945 року. А ще Акт підписали представники командування збройних сил країн-переможниць, серед них і радянський генерал-майор Іван Суслопаров. Церемонія відбулася в Головному штабі союзницьких експедиційних військ у французькому Реймсі. Це роздратувало Сталіна. Він не визнав підписаний документ, і на його вимогу Акт підписали ще раз, пізно ввечері 8 травня в передмісті Берліна. Акт набував чинності негайно після підписання, але через різницю в часі в СРСР було вже 9 травня. Звідси й не така, як у людей, дата.

Але я про інше 9 травня. На початку травня 1920 року спільними зусиллями сьомої кавалерійської бригади й першої піхотної дивізії Війська польського та шостої січової стрілецької дивізії полковника УНР Марка Безручка столицю України було звільнено від російських більшовицьких загарбників. А 9 травня на Хрещатику відбувся парад переможців.

Цього року ми спільно з польськими партнерами могли б відзначити 105-у річницю цієї події. Не обов'язково парадом, можливо, в інший спосіб – конференцією, публікаціями в ЗМІ, випуском пам'ятної марки чи монети – але відзначити.

1 квітня 2007 року я звільнився з дипломатичної служби, але якийсь час мене ще запрошували на різні засідання. І десь у вересні потрапив на міжвідомчу нараду з приводу наступного відзначення 300-річчя Полтавської битви. Пам'ятаю, представник Полтавщини довго дякував росіянам за якісь прокладені комунікації. Моя ж думка була гранично простою: ніяких святкувань, оголосити в день 300-річчя битви жалобу і, можливо, провести спільно зі шведами наукову конференцію. А ще через якийсь час написав і надрукував вірш, ось його початок:

«Гріх бути полем для чужої гри, //Лти чужим царям у постаменти, //Оголосіть жалобу, Президенте, //І скажіть, щоб припустили прапори...»

Київ. 9 травня 1920 року. Спільний польсько-український військовий парад. Його прийняли генерал Едвард Шміглі-Ридз, командувач 3-ї армії, та полковник Марко Безручко, командир 6-ї української дивізії.

Не оголосили, не приспустили... Натомість з'явився президентський указ №955/2007, який, зокрема, передбачав: організацію та проведення заходів до 300-х роковин Батуринської трагедії; організацію та проведення заходів до 300-х роковин зруйнування у 1709 році Запорозької Січі; організацію та проведення заходів до 300-річчя Полтавської битви.

В одному указі йшлося про три трагічні події української історії. Згубна тенденція, тому що покоління звияжців виховують на перемогах. На таких подіях, як Конотопська битва, річниця якої повинні відзначатися в Україні як державне свято. І, мабуть, як 9 травня 1920 року. Адже ворог той самий, і тоді він був переможений.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
дипломат, письменник